

Arrest

nr. 280 601 van 23 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 mei 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 mei 2022 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer :

[...]

Alias: [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

0 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

0 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden; Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, aan verspreiden van stoffen die de indruk geven gevaarlijk te zijn, wetende dat hierdoor de vrees kan ontstaan voor een aanslag op personen of eigendommen en aan aanmatiging van naam, feiten waarvoor hij op 22.07.2021 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Turnhout tot een niet definitieve gevangenisstraf van 15 maanden (verzet aanvaard op 24.05.2022). Het plegen van bovenvermelde feiten druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe en veroorzaken een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft vier keer asiel aangevraagd in België op 06.01.2016, 26.07.2016, 29.03.2018 en op 01.09.2020, al deze aanvragen werden negatief afgesloten. Zo wordt er geen geloof gehecht aan zijn voorgehouden profiel van Afghaans vluchteling in Iran en vertelde hij niet de waarheid over zijn werkelijke profiel. Ook zijn laatste asielaanvraag werd door RVV negatief afgesloten op 25.05.2021, maar hiertegen heeft hij nog een cassatieberoep lopende bij de Raad van State. Betrokkene ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Gent op 10.05.2022. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt niet dat hij in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Zo ontving hij tot op heden ook geen bezoek van vrienden of familie in de gevangenis. Artikel 8 van het EVRM is dan ook niet van toepassing. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Zo wordt er geen geloof gehecht aan zijn voorgehouden profiel van Afghaans vluchteling in Iran en vertelde hij niet de waarheid over zijn werkelijke profiel. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

0 Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene heeft verschillende aliassen gebruikt om asielaanvragen in te dienen: S.A. °31.03.1993 te Sheraz, onderdaan van Iran, S. A. °31.03.1991 te Khafr, onderdaan van Iran.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde ; Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, aan verspreiden van stoffen die de indruk geven gevaarlijk te zijn, wetende dat hierdoor de vrees kan ontstaan voor een aanslag op personen of eigendommen en aan aanmatiging van naam, feiten waarvoor hij op 22.07.2021 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Turnhout tot een niet definitieve gevangenisstraf

van 15 maanden (verzet aanvaard op 24.05.2022). Het plegen van bovenvermelde feiten druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe en veroorzaken een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

2.2. Naar aanleiding van de terechtzitting heeft de verzoekende partij een “aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/62 Vw” ingediend.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: de Raad) merkt op dat de mogelijkheid om een aanvullende nota in te dienen in de rechtspleging voor de Raad enkel is voorzien in artikel 39/76 van de vreemdelingenwet. Artikel 39/76 ressorteert onder titel Ibis, afdeling II, van de vreemdelingenwet dat de specifieke bepalingen bevat die gelden voor de beroepen in volle rechtsmacht tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze procedure is op de huidige zaak van toepassing. Artikel 39/81 en volgende van de vreemdelingenwet, dat het verloop van de annulatieprocedure beschrijft en dat op grond van artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet op de huidige zaak toepasselijk is, voorziet niet in de mogelijkheid om een aanvullende nota in te dienen. De mogelijkheid om met een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis te brengen is bijgevolg exclusief voorbehouden voor de beroepen in volle rechtsmacht tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Evenmin is het toegelaten om in een dergelijke nota de middelen aan te vullen of er een nieuwe grondslag aan te geven. De aanvullende nota moet om die reden uit de debatten worden geweerd.

Het is de partijen echter wel toegestaan om nieuwe feiten, die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid en/of de gegrondheid van het beroep, op grond van artikel 39/62 van de vreemdelingenwet aan de Raad ter kennis te brengen. In zoverre de door de verzoeker neergelegde aanvullende nota op dergelijke feiten betrekking heeft, kan ze bij de zaak worden betrokken. In zoverre de nota geen betrekking heeft op dergelijke feiten, maar de neerslag vormt van de uiteenzetting ter terechtzitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen (RvS nr. 233.527 van 19 januari 2016).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“De bestreden beslissing schendt:

- *de artikel 3 E.V.R.M. ;*
- *het artikel 13 E.V.R.M. ;*
- *het artikel 7, °1 en 3° Vreemdelingenwet ;*
- *het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ;*
- *het artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet ;*
- *het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- *het redelijkheidsbeginsel ;*
- *het evenredigheidsbeginsel ;*
- *de motiveringsplicht juncto artikel 62 Vreemdelingenwet ;*

- de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

4.1.

Overwegende dat overeenkomstig het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen alle administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Bovenstaande artikelen eisen een motiveringsplicht waarbij een motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekening houdend met de gegevens van het dossier; Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Het redelijkheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

4.2.

De aangevochten beslissing stelt het volgende :

„ ... risico op onderduiken ..;”

„... wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde te schaden.”

„... niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.”

Indien er een bijlage 13 wordt afgeleverd, dient deze ALLE feitelijkeheden en procedure-elementen te bevatten.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat alle procedure- elementen uit het verleden beschreven staan.

Dat hier sprake is van onzorgvuldig bestuur van verwerende partij.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

In casu schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.3.

-4.3.1. Bevel om het grondgebied te verlaten

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Het artikel 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ...”

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verwerende rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van uw Raad dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014).

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

Bovendien werden de beginselen van behoorlijk bestuur niet nageleefd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. M.a.w., bij het nemen van een beslissing moet de verwerende partij zich steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat de verwerende partij in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Daarnaast houdt het redelijkheidsbeginsel in dat de opgegeven motieven kan verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

Daarenboven waarborgt de materiële motiveringsplicht dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. Tenslotte houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing.

Uit beslissing van de verweerster blijkt geenszins dat er een individueel onderzoek werd gedaan naar de situatie van verzoeker.

-4.3.2. Openbare orde

De bestreden beslissing motiveert verder dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

-4.3.2.1.

De bestreden beslissing luidt hierop als volgt:

“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, aan het verspreiden van stoffen die de indruk geven gevaarlijk te zijn en wetende dat hij hierdoor de vrees kan ontstaan voor een aanslag op personen of eigendommen en aan aanmatiging van zijn naam, feiten, waarvoor hij op 22/07/2021 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Turnhout tot een niet definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

Het plegen van bovenvermelde feiten druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe en veroorzaken een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

-4.3.2.2.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is verzoeker nog maar voor één feit veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Turnhout op 22/07/2021.

Verzoeker werd trouwens op verstek veroordeeld, en heeft pas verzet aangetekend toen hij hier akte van kreeg tijdens zijn verblijf in de gevangenis te Gent. Hij heeft toen op 03/05/2022 verzet aangetekend tegen dit vonnis.

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is van dit verzet en dat dit ook aanvaard werd door de rechtbank, houdt zij geenszins rekening met de motivering van dit vonnis.

De beoordeling van de rechtbank luidt als volgt:

“De rechtbank neemt de verzachtende omstandigheden aan zoals voorzien in de rechtstreekse dagvaarding.

Op 16 oktober 2019 verzette beklaagde zich hevig toen een winkeldetective hem betrapte in Lidl na de diefstal van een fles drank (tenlastelegging A - stukken 23-24, 27).

Op 12 januari 2021 werd beklaagde door de politie gecontroleerd naar aanleiding van wildplassen. Beklaagde was in een dronken toestand, trok zijn mondmasker naar beneden en blies ostentatief in het gezicht van de verbalisanten (tenlastelegging B - stukken 41 en 42). Beklaagde weigerde om zijn identiteit mee te delen en bleek een buskaart bij zich te hebben op naam van S.A., een identiteit die hij voordien had aangenomen (tenlastelegging C - stuk 15).

Beklaagde was in het bezit van een buskaart op naam van S.A.. Hij maakte ter zitting aannemelijk dat dit een afgekorte versie betreft van zijn naam, hij deze naam initieel opgaf bij zijn asielaanvraag en op die naam een buskaart bewaarde. Er is niet aangetoond dat beklaagde bewust gebruik maakte van een valse naam. Hij wordt dan ook vrijgesproken voor het aan hem ten laste gelegde feit onder tenlastelegging C.

De vaststellingen van de verbalisanten en de verklaring van de winkeldetective zijn verder duidelijk. De feiten onder tenlastelegging A en B zijn bewezen gelet op de gegevens van het strafdossier en het onderzoek ter terechtzitting.

2. Straftoemeting

De bewezen verklaarde feiten onder tenlasteleggingen A en B vermengen zich wegens eenheid van misdadig opzet zodat het past om overeenkomstig art. 65 lid 1 Sw. slechts één straf, de zwaarste, op te leggen.

Bij de straftoemeting houdt de rechtbank rekening met de aard en de ernst van de feiten, de houding, persoonlijkheid, leeftijd en het blanco strafverleden van beklaagde in België.

De feiten zijn ernstig en getuigen onder meer van een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit.

Beklaagde kampt onder meer met een alcoholprobleem en psychische moeilijkheden. Beklaagde brengt stukken bij inzake zijn persoonlijke situatie, nam deel aan het pilootproject Opvang en Oriëntatie van de stad Gent, volgt een begeleiding bij het CAW en het CGG en volgt Nederlandse les. Beklaagde werkt aan zijn problematiek. Er zijn redenen om aan te nemen dat beklaagde zich herpakt.

Teneinde de feiten te bestraffen en beklaagde aan te zetten zich in de toekomst te onthouden van het plegen van verdere strafbare feiten, past het om de hierna bepaalde bestraffing op te leggen, weliswaar volledig met uitstel voor de termijn van drie jaar.

Beklaagde dient te beseffen dat bij het verder plegen van strafbare feiten, het uitstel kan worden herroepen.”

(zie stuk 3)

Verzoeker werd op verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden, doch hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken aldus kennis heeft van het vonnis van 24/05/2022, maakt zij in haar bestreden beslissing geen melding dat het vonnis hervormd werd tot 10 maanden.

Meer zelfs. Gezien verzoeker nog geen veroordeling heeft opgelopen tot een criminele of correctionele straf van meer dan twaalf maanden, verleent de rechtbank ook uitstel wat betreft de gevangenisstraf van 10 maanden voor een termijn van 3 jaar.

Uit het vonnis blijkt ook dat de Rechtbank rekening heeft houden met de psychische kwetsbaarheid van verzoeker ten tijde van de feiten. (zie hierboven)

Ook hiermee wordt er door de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening gehouden.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat de verzoeker een gevaar betekent voor de openbare orde, voor een enige veroordeling en die nota bene werd hervormd door de rechtbank en waaraan ook een uitstel van tenuitvoerlegging werd gegeven voor een termijn van 3 jaar, kan er verwacht worden dat verwerende partij een grondig proportionaliteitstoetsing doorvoert.

Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing! Deze toont niet aan dat verzoekende partij nog actueel een gevaar vormt voor de openbare orde!

-4.3.2.3.

De Raad heeft reeds in meerdere arresten geoordeeld dat het aan verwerende partij toekomt om aan te tonen dat verzoeker actueel nog een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

Indien de Rechtbank van Eerste Aanleg reeds oordeelde dat er ten aanzien van verzoeker een maatregel van genadigheid van aard is om zo op verbetering te hopen, kan de Dienst Vreemdelingenzaken bezwaarlijk motiveren dat verzoeker effectief actueel een gevaar vormt voor de openbare orde.

De Dienst Vreemdelingenzaken toont in haar bestreden beslissing niet aan dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

In casu is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke afweging niet heeft gemaakt.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

De motivering vindt geen grondslag in het administratief dossier.

-4.3.3. Schending van het artikel 74/13 Vw juncto artikel 3 EVRM

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert hieromtrent het volgende:

“Betrokkene heeft vier keer asiel aangevraagd in België op 06.01.2016, 26.07.2016, 29.03.2018 en 01.09.2020. Al deze aanvragen werden negatief afgesloten. Zo wordt er geen geloof gehecht aan zijn voorgehouden profiel van Afghaans vluchteling in Iran en vertelde hij niet de werkelijke waarheid over zijn werkelijk profiel.

Ook zijn laatste asielaanvraag werd door de RVV negatief afgesloten op 25.05.2021, maar hiertegen heeft hij nog een cassatieberoep lopende bij de Raad van State.

(...)

Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Zo wordt er geen geloof gehecht aan zijn voorgehouden profiel van Afghaans vluchteling in Iran en vertelde hij niet de waarheid over zijn werkelijk profiel. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 Vw.”

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet dienstig motiveren dat zij rekening heeft gehouden met alle feitelijkeheden van het dossier.

-4.3.3.1.

Vooreerst merkt de verzoekende partij op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de verzoeker heeft geïdentificeerd als Afghaan.

Dit blijkt ook uit de bestreden beslissing:

“Aan de heer

Naam: S.

Voornaam: A.

Geboortedatum: 31.03.1988

Geboorteplaats: Fars

Nationaliteit: Afghanistan”

Hoewel in het verleden zowel het CGVS als uw Raad twijfels heeft geuit aan verzoekers nationaliteit (in tegenstelling tot het origineel Afghaans paspoort dat verzoeker reeds in het verleden heeft neergelegd!) identificeert de Dienst Vreemdelingenaken verzoeker als een onderdaan van Afghanistan.

-4.3.3.2.

Indien de Dienst Vreemdelingenaken verzoeker identificeert als Afghaan, dient er vooreerst rekening gehouden te worden met de actuele situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de Taliban in augustus 2021.

Reeds in augustus 2021 heeft het UNHCR een niet-terugkeer advies uitgeroepen omtrent gedwongen terugkeer van Afghanen naar hun land van herkomst.

In februari 2022 heeft het UNHCR een nieuwe “Guidance Note” uitgevaardigd over Afghaanse vluchtelingen die in het buitenland verblijven.

Uit deze Guidance Note blijkt dat UNHCR nog steeds oproept om Afghanen niet gedwongen te repatriëren naar Afghanistan:

“As the situation in Afghanistan is volatile and may remain uncertain for some time to come, coupled with a large-scale humanitarian emergency in the country, UNHCR continues to call on States to suspend the forcible return of nationals and former habitual residents of Afghanistan, including those who have had their asylum claims rejected. The bar on

forcible return serves as a minimum standard and needs to remain in place until such time as the security, rule of law, and human rights situation in Afghanistan has significantly improved to permit a safe and dignified return of those determined not to be in need of international protection.

In line with the commitment by UN Member States under the Global Refugee Forum to the equitable sharing of responsibility for international refugee protection, UNHCR also considers that it would not be appropriate to return forcibly nationals or former habitual residents of Afghanistan to countries in the region, since countries such as Iran and Pakistan currently host large numbers of Afghans and have for decades generously hosted the vast majority of the total global number of Afghan refugees.

UNHCR recognizes individuals’ fundamental human right to return to their country of origin. Any assistance provided by UNHCR to refugees to return to Afghanistan aims at supporting individuals who, being fully informed of the situation in their places of origin or an alternative area of their choice, choose voluntarily to return. Any action by UNHCR to support the voluntary repatriation to Afghanistan, including efforts aimed at sustainable reintegration for returnees and IDPs in Afghanistan, should not be construed as an assessment by UNHCR of the safety and other aspects of the situation in Afghanistan for individuals who have sought international refugee protection in countries of asylum. Voluntary repatriation and forced return are processes of a fundamentally different character, engaging different responsibilities on the parts of the various actors involved.

UNHCR will continue to monitor the situation in Afghanistan with a view to assessing the international protection needs of Afghans.”

Vrije vertaling:

“Aangezien de situatie in Afghanistan onstabiel is en nog enige tijd onzeker kan blijven, in combinatie met een grootschalige humanitaire noodsituatie in het land, blijft de UNHCR de staten oproepen om de gedwongen terugkeer van onderdanen en voormalige ingezetenen van Afghanistan op te schorten, met inbegrip van degenen van wie het asielerzoek is afgewezen. Het verbod op gedwongen terugkeer is een minimumnorm en moet van kracht blijven totdat de veiligheid, de rechtsstaat en de mensenrechtensituatie in Afghanistan aanzienlijk zijn verbeterd, zodat een veilige en waardige terugkeer mogelijk is van degenen van wie is vastgesteld dat zij geen internationale bescherming behoeven.

In overeenstemming met de toezegging die de VN-lidstaten in het kader van het Global Refugee Forum hebben gedaan om de verantwoordelijkheid voor de internationale bescherming van vluchtelingen eerlijk te verdelen, is de UNHCR tevens van oordeel dat het niet passend zou zijn om onderdanen of voormalige ingezetenen van Afghanistan onder dwang terug te sturen naar landen in de regio, aangezien landen als Iran en Pakistan momenteel grote aantallen Afghanen herbergen en decennialang het overgrote deel van het totale aantal Afghaanse vluchtelingen in de wereld ruimhartig hebben opgevangen.

De UNHCR erkent het fundamentele mensenrecht van personen om naar hun land van herkomst terug te keren. Elke vorm van bijstand die de UNHCR verleent aan vluchtelingen die willen terugkeren naar Afghanistan, is gericht op het ondersteunen van personen die, volledig geïnformeerd over de situatie in hun plaatsen van herkomst of in een alternatief gebied van hun keuze, vrijwillig wensen terug te keren. Elk optreden van het UNHCR ter ondersteuning van de vrijwillige terugkeer naar Afghanistan, met inbegrip van inspanningen gericht op duurzame reïntegratie voor repatrianten en binnenlandse ontheemden in Afghanistan, mag niet worden opgevat als een beoordeling door het UNHCR van de veiligheid en andere aspecten van de situatie in Afghanistan voor personen die internationale bescherming als vluchteling hebben gezocht in landen van asiel. Vrijwillige repatriëring en gedwongen terugkeer zijn processen van fundamenteel verschillende aard, die verschillende verantwoordelijkheden met zich meebrengen voor de diverse betrokken actoren.

UNHCR zal de situatie in Afghanistan blijven volgen om de internationale beschermingsbehoeften van Afghanen te kunnen beoordelen.”

Ook op de website van het Agentschap Integratie en Inburgering blijkt dat er nog geen definitieve informatie is over de gedwongen terugkeer van Afghanen.

Zij baseren zich hiervoor op de laatste recente informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken, die tijdens haar contactvergadering van januari 2022 het volgende hierover melde:

“Een terugkeerbeslissing is een individuele beslissing. Momenteel is een terugkeer naar Afghanistan niet mogelijk. Per geval wordt bekeken of terugkeer voor die specifieke persoon op die specifieke plaats wettelijk en praktisch mogelijk is. Het is duidelijk dat in elk individueel geval, terugkeer naar Afghanistan op dit moment niet mogelijk is. Ten minste tot eind september zullen geen weigeringsbeslissingen worden genomen over verzoeken om internationale bescherming die leiden tot een terugkeer naar Afghanistan. De staatssecretaris heeft zich daar nog niet over uitgesproken. De maatregel werd verlengd tot 15 november. Het CGVS heeft hierover gecommuniceerd op zijn website: Verlenging opschorting beslissingen Afghanistan. CGVS. Verder heeft DVZ geen bijkomende informatie hierover.

Heel veel kan DVZ nog niet zeggen, ze geven wel aan dat voor de Afghanen die een negatieve beslissing ontvangen, er wordt onderzocht of terugkeer wettelijk en praktisch mogelijk is, als dat niet zo is dan wordt er geen bevel afgeleverd. De situatie wordt opnieuw geëvalueerd eind januari/begin februari. In afwachting wordt er geen tijdelijke verblijfsvergunning afgeleverd.”

De situatie zou opnieuw geëvalueerd worden in februari 2022, maar er is nog geen bijkomende informatie gekend.

-4.3.3.3.

Dat het duidelijk is dat er op dit ogenblik nog geen duidelijk en definitief standpunt is van de Dienst Vreemdelingenzaken zélf, omtrent een gedwongen terugkeer naar Afghanistan.

Dat dit ook uit de bestreden beslissing niet blijkt.

Zoals reeds hierboven uiteengezet, is verzoeker in afwachting van informatie van UNHCR omtrent zijn verblijf als Afghaans vluchteling in Iran.

Verzoeker is ook een bekeerd christen. Uit het administratief dossier van de verzoeker blijkt duidelijk dat er door het CGVS nooit enige twijfel werd geuit aan verzoekers bekering tot het christendom. Er werd enkel twijfel geuit aan verzoekers nationaliteit, hoewel er reeds een origineel Afghaans paspoort werd voorgelegd.

Gezien de bestreden beslissing zelf verwijst naar de afgewezen verzoeken om internationale bescherming van verzoeker, dient zij wel degelijk hiervan op de hoogte te zijn.

Meer zelfs. Verzoeker werd ook gehoord omtrent de machtsvername door de Taliban, wat een gekend element is voor verwerende partij.

Gelet op al deze elementen, die reeds aanwezig waren in het administratief dossier van verzoeker, kan er van de Dienst Vreemdelingenzaken verwacht worden dat zij een grondiger onderzoek voert naar een eventuele schending van artikel 74/13 Vw juncto artikel 3 EVRM.

Nogmaals. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoeker geïdentificeerd als Afghaan, wat blijkt uit de bestreden beslissing. Dat verzoeker aldus ook beschikt over de Afghaanse nationaliteit.

Gelet op de algemene situatie in Afghanistan, waarmee geenszins rekening is gehouden door verwerende partij en het feit dat er op dit moment de Dienst Vreemdelingenzaken zelf geen duidelijk standpunt heeft omtrent terugkeer naar Afghanistan, de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

De motiveringsplicht in het licht van het artikel 3 EVRM is geschonden.

-4.3.4. Met betrekking tot de termijn voor vrijwillig vertrek

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend kan worden gelet op het feit dat er een risico op onderduiken zou zijn. Er wordt verwezen naar het feit dat de verzoeker verschillende aliassen heeft gebruikt tijdens zijn verzoeken om internationale bescherming.

Hieruit kan echter niet automatisch besloten worden dat de verzoeker een volgend bevel niet zou opvolgen.

Verzoekende partij heeft verschillende schrijfwijzen van zijn namen, gezien hij als Afghaans vluchteling in Iran woonachtig was, en de Iraanse autoriteiten verschillende schrijfwijzen van zijn namen heeft gebruikt, waardoor de verzoeker ook telkens verschillende documenten, met verschillende namen in zijn bezit heeft.

Ook dit element werd reeds toegelicht in de voorgaande asielaanvragen van de verzoeker en de verwerende partij had hier kennis van dienen te hebben.

Dat tegenpartij geenszins rekening houdt met deze persoonlijke situatie van de verzoeker (hoewel welgekend!).

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de tegenpartij geen rekening houdt met verzoekers persoonlijke (en uiterst gecompliceerde!) situatie.

De verwerende partij houdt bij de beoordeling van het risico op onderduiken geen rekening met alle elementen in het dossier van de verzoeker.

De verwerende partij schendt de artikelen zoals aangegeven in het middel.

De bestreden beslissing is niet billijk en redelijk te noemen.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt op onredelijke wijze gebruik van zijn beleidsvrijheid.

Het is immers de Dienst Vreemdelingenzaken zelf die voorwaarden oplegt aan de verzoeker en toeziet op de naleving van de letter en de geest van die voorwaarden.

Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). “Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

Er kan ook worden verwezen naar de wijze waarop Advocaat-generaal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, l.c., nr. 242):

“Het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test:

is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken? Is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang.”

Verzoekers belang wordt in de bestreden beslissing totaal genegeerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken betreft in de bestreden beslissing niet alle elementen.

Het is evident dat de beslissing niet redelijk en billijk is en in wanverhouding tot het belang van de verzoeker.

4.4.

Besluit

Gelet op de voorgaande uiteenzetting kan geconcludeerd worden dat er in casu sprake is van ondeugdelijk bestuur uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De vernietiging van de bestreden beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen.”

3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, *ROELS*).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In een eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat verweerder bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening moet houden met alle feitelijkeheden en alle procedure-elementen uit het verleden. Verzoeker betoogt dat niet alle procedure-elementen uit het verleden beschreven staan in de bestreden beslissing en dat verweerder derhalve onzorgvuldig te werk is gegaan. De Raad merkt echter op dat de feitelijke en juridische vaststellingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, er in worden vermeld. Feitelijke en procedurele elementen uit het verleden die niet relevant zijn bij het nemen van de bestreden beslissing, dienen er niet in te worden opgenomen.

Verzoeker voert vervolgens aan dat in de bestreden beslissing onterecht wordt geoordeeld dat hij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde in de zin van artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. De Raad merkt echter op dat het bestreden bevel genoegzaam steun vindt in artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker verblijft op het grondgebied zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Dit motief wordt door verzoeker ook niet betwist. Verzoekers grief met betrekking tot het gevaar voor de openbare orde kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van het bestreden bevel.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij door de Dienst Vreemdelingenzaken geïdentificeerd werd als een Afghaanse onderdaan, waardoor er volgens verzoeker in de eerste plaats rekening gehouden met worden met de actuele situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de Taliban. Verzoeker verwijst naar twee rapporten van de UNHCR respectievelijk van augustus 2021 en februari 2022 en naar de website van het agentschap van inburgering en integratie. Uit deze bronnen leidt verzoeker af dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf nog geen duidelijk standpunt inneemt betreffende een gedwongen terugkeer naar Afghanistan. Daarnaast betoogt verzoeker dat hij een bekeerd christen is. Verzoeker voert aan dat dit element nooit in twijfel werd getrokken door de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen tijdens de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Verzoeker stelt dat verweerder een grondiger onderzoek diende te voeren in het kader van artikel 3 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker zich beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM, dient hij te doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Hij moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een gestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verzoeker verwijst naar de algemene situatie in Afghanistan maar laat na om concrete op zijn situatie betrokken feiten aan te brengen. Hij verduidelijkt geenszins op welke manier de "*huidige veiligheidssituatie*" in Afghanistan zijn terugkeer verhindert. Waar verzoeker aanvoert dat hij een bekeerd christen is, verduidelijkt verzoeker niet op welke manier dit element verzoeker er *in concreto* voor zorgt dat hij een reëel risico loopt in zijn land van herkomst.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat, in het kader van de procedures tot het bekomen van internationale bescherming, er reeds een onderzoek werd uitgevoerd in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, die overeenstemmen met artikel 3 van het EVRM. Uit deze procedures blijkt dat er geen reden was om aan verzoekers internationale bescherming of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hij voert geen nieuwe concrete elementen aan waaruit kan blijken dat hij een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Aangaande de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat verweerder overeenkomstig deze bepaling rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid evenwel “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad stelt vast dat de verzoeker nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zou schenden. Het enig middel is in dit opzicht dan ook niet ontvankelijk.

Verzoeker voert tot slot een grief aan tegen de deelbeslissing om hem geen termijn voor vrijwillig het grondgebied te verlaten toe te staan. Hieromtrent wordt gemotiveerd dat er een risico op onderduiken bestaat overeenkomstig artikel 74/14, § 3, 1°, van de vreemdelingenwet, aangezien verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming verschillende *aliases* gebruikte.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming indiende op 6 januari 2016 onder de naam S.A. geboren op 31 maart 1991 te Sheraz. Dit verzoek werd op 18 mei 2016 onontvankelijk verklaard. Verzoeker diende een eerst volgend verzoek om internationale bescherming in op 26 juli 2016 onder de naam S.A. geboren op 31 maart 1991 te Khafr. Op 6 februari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan verzoekers beweerde profiel van een in Iran geboren Afghaanse vluchteling met een tijdelijke verblijfstitel in de amayeshprocedure. Zo legde verzoeker o.a. manifest tegenstrijdige verklaringen af over zijn nationaliteit. In het kader van zijn tweede volgend verzoek om internationale bescherming, dat ingediend werd op 29 maart 2018, verklaarde verzoeker zelf op een aantal punten niet de waarheid verteld te hebben. Verzoeker verklaarde onder andere gelogen te hebben over zijn identiteit. Zo paste hij de schrijfwijze van zijn familienaam aan en veranderde hij zijn geboortedatum naar 1988. Verzoekers verzoek werd onontvankelijk verklaard op 26 juni 2018. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest met nr. 216 514 van 7 februari 2019. Verzoeker diende op 1 september 2020 een derde volgend verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd onontvankelijk verklaard op 16 november 2020. In de weigeringsbeslissing werd geoordeeld dat verzoeker nog steeds de vele tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in de voorgaande verzoeken met betrekking tot verzoekers nationaliteit, geboortedatum, familienaam, etc. niet uitklaart. Het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen bij arrest met nr. 254 817 van 20 mei 2021. Het cassatieberoep tegen dit arrest werd niet-toelaatbaar verklaard op 13 augustus 2021.

Waar in zijn verzoekschrift betoogt dat het de Iraanse autoriteiten zijn die zijn naam veranderden, kan hij dan ook geenszins worden gevolgd. Zoals ook in de nota met opmerkingen wordt opgemerkt, stelt de Raad bovendien vast dat verzoeker niet enkel een andere naam gebruikte bij het indienen van zijn verzoeken om internationale bescherming maar tevens een andere nationaliteit en een andere geboortedatum. Op basis van deze elementen acht de Raad het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om te stellen dat verzoeker *aliases* gebruikte. Het motief dat verzoeker misleidende informatie of vervalste documenten gebruikte, blijft dan ook overeind. Verweerders beoordeling van het risico op onderduiken berust op een objectief criterium, zoals vastgelegd in artikel 1, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat op basis van het feit dat hij *aliases* gebruikte, niet automatisch besloten kan worden dat hij een volgend bevel om het grondgebied te verlaten niet zal opvolgen. Door het tegenspreken van het risico op onderduiken, weerlegt verzoeker de vaststelling van voormelde objectieve criteria evenwel niet.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT